

[Finansministeren.]

det er det, man har sigtet på — fra 1 199 kr. til 713 kr.; men i det følgende skatteår ændres billedet imidlertid. Ved at betale et forskud på indkomstskatten er en del af skattefradraget rykket frem, og det bevirker, at skattestigningen i det andet skatteår bliver 1 468 kr., altså mere end de 1 199 kr., hvormed indkomststigningen efter de gældende regler beskattes i det første skatteår, efter at indtægten er steget.

I de følgende skatteår får skatteyderen selvfølgelig fordel af dette relativt store skattefradrag, og hvis man opgør den samlede beskatning for en periode på 6—7 år, bliver forskellen mellem skatten med og uden forskudsbetaling forholdsvis ringe. Men hvis man i stedet for lovforslagets regler beregner skatterne som i bemærkningerne, bliver skattestigningen i det andet skatteår lidt mindre, nemlig 1 199 kr. i stedet for 1 468 kr., men den bliver altså lige så stor som den skattestigning, der indtræder i det første skatteår, hvis der slet ikke betales forud. Hvadenten man benytter lovforslagets eller bemærkningernes regler, bliver resultatet af forskudsbetalingen i dette tilfælde, at merbeskatningen af den stigende indtægt udskydes til det andet skatteår, efter at indtægten er steget, og det synes jeg i og for sig er en forringelse i forhold til det bestående system.

Man kan så prøve, om udsvingene i de årlige skattebeløb ikke bliver mindre, hvis man nedsætter forskudsbeløbet. Dette kan jo være et eksempel på de overvejelser, den stakkels skatteyder skal ind i, hvis dette lovforslag bliver lov. Det gør de naturligvis, navnlig hvis man benytter de regler, der er anvendt i bemærkningerne til lovforslaget; men jeg vil dog gøre opmærksom på, at det i disse tilfælde, hvor indtægtsstigningen er varig, ikke er muligt helt at udjævne skatten for de to første skatteår, efter at indtægten er steget. Hvordan man end fastsætter forskudsbeløbet, vil der i disse skatteår blive tale om ret betydelige udsving i beskatningen.

I de tilfælde, hvor skatteydernes indkomstforløb er mere uregelmæssigt — og det er jo langt det mest normale — er det endnu vanskeligere at bedømme, hvordan en forskudsbetaling vil virke. Så kan de pågældende skatteydere ganske vist lade

være at betale, for efter forslaget er det jo en frivillig sag. Tilbage bliver så det spørgsmål, hvad man opnår ved at gennemføre en ordning som den foreslåede. De fleste skatteydere, der i et enkelt år har stigende indtægt, ved jo ikke, hvordan deres indkomst vil udvikle sig i de kommende år, og de vil derfor heller ikke være i stand til at afgøre, om de vil stå sig ved at betale forskud. Forslagsstillerne hævder ganske vist, at den samlede indkomstskat for en årrække på 6—10 år bliver omtrent den samme, hvadenten man betaler forskud eller ej, og det skal ikke bestrides. Men formålet med forslaget er jo at udjævne de kraftige udsving i beskatningen fra år til år, som vort skattesystem med ubegrænset skattefradrag medfører i et stort antal tilfælde. I visse tilfælde kan der, som jeg allerede har nævnt, opnås en sådan udjævning. I andre tilfælde bliver udsvingene i beskatningen derimod større fra år til år, og i et meget stort antal tilfælde vil den skatteyder, der skal tage stilling til, om han skal betale forskud, som sagt være ude af stand til at afgøre, om resultatet for hans vedkommende vil blive større udjævning eller større udsving i indkomstbeskatningen for de kommende år.

Den idé — for der er en idé, det skal siges — som ligger til grund for lovforslaget, blev i sommer omtalt i „Skatteborgeren“. Ved genfremsættelsen af skattereformforslagene i sidste måned advarede jeg imod forslag af denne art, idet jeg gjorde opmærksom på, at den enkelte skatteyder ofte ville være ude af stand til at overse de skattemæssige konsekvenser af en eventuel forskudsbetaling. Jeg anbefalede i stedet for kildeskatten, der overlader til skattemyndighederne at foretage de beregninger, der er nødvendige for at tilpasse skattefradragets størrelse til den indtægt, hvoraf der skal beregnes indkomstskat. Dengang afviste ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Poul Møller, mine betænkeligheder og kaldte dem „barne-pigebetragtninger“. Det ærede medlem sagde (jfr. tidenden sp. 431):

„De danske skatteborgere er ikke så dumme . . . , som den højtærede finansminister vil gøre dem til, og det er en trist velfærdsstatsbetragtning“ — jeg undskylder ordvalget, det er et citat — „at